

Jezsuitának készül – durva, mi?

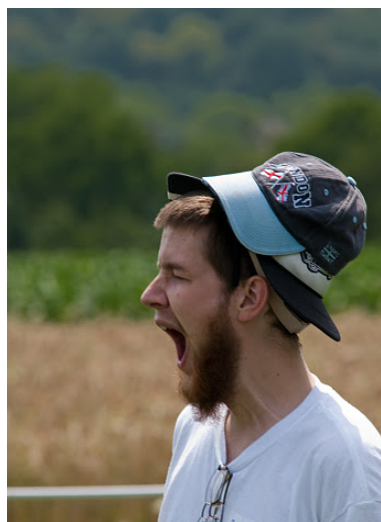
BUCSY LEVENTE

2011. november 26., szombat 15:30

„Jezsuita szerzetes papnak készülök hosszú évek óta. Durva, mi?” – köszönti olvasóit honlapján Elek László, egy fiatal, regnumi srác. Hatgyermekes családban, fiúgimnáziumban, később kispapként, majd római hallgatóként és átmenetileg hajléktalanként már most igen nagy tapasztalatot szerzett arról, hogy az emberekben valójában mekkora jószág van, még ha ez elsőre, másodikra nem is látszik.

– Egyenesen jött, hogy pap leszel? Ennek neveltek talán?

– Az igaz, hogy kívülről talán túlzottan is vallásos környezetben nőttem fel. Keresztény általános iskolába jártam, később pedig a pesti piaristákhoz, innen jelentkeztem a szemináriumba. De komoly tartalommal is megtöltődött eddigi 26 évem; a Regnum Marianumba jártam egész kicsi koromtól, majd vezető lettem, ez irányította rá a figyelmemet, hogy valami ilyesmit akarok majd csinálni – közösséget.

– Tehát mégis fogták a kezéd a szüleid...

– De nem úgy. Sosem volt előírva, hogy templomba kell menni, ez csak úgy „áradt” tőlük, sőt természetes is volt, mert ott voltak mindig is a barátaim. A hitem egyébként gimnázium alatt vált igazán személyessé, amikor a piaristákhoz jártam.

– Fiúgimnázium. Nem érezted, hogy elvadít a

Annak érdekében, hogy a lehető legjobb felhasználói élményt nyújthassuk, az MNO.hu ún. sütiket (cookie-kat) használ.

– **Kitöltötte a szabadidődet a Regnum?**

– Meghatározó volt, de nem kizárólagos. Ott volt például a zene. Kicsi korom óta furulyáztam, öt év után pedig oboára váltottam, még a szeminárium első éveiben is játszottam rajta. Sokat kaptam a kamarazenélésből is. Különleges alkalmakkor pedig a családdal is énekeltünk együtt.

– **Hogyan ért utol az a bizonyos döntés?**

– Ez igazából egy hosszú folyamat volt, aminek a végén jött 2002, és egy karácsony előtti fizikaóra. Megkérdezték, hogy hová fogom beadni a B-lapomat, én meg azt feleltem, hogy az esztergomi szemináriumba. Akkor mondtam ki először, de már nyár óta foglalkoztam a kérdéssel. Először csak végiggondoltam, hogy mit csinál egy pap: esket, temet, temet, esket, misézik, gyóntat, esket, temet stb. Gondoltam, hogy ez nem nekem való. De mégsem tudtam elhessegetni a gondolatot. Beszélgettem papokkal, sokat rágódtam a dolgon, imádkoztam. Valahogy azt találtam, hogy ez jó lesz, ez rám illik: a munka a fiatalokkal, amit amúgy is csináltam.

– **Aztán egyből Esztergom? Mivel találkoztál? Azt kaptad a papnöveldétől, amit vártál?**

– Amikor odakerültem, a motivációm az volt, hogy „nagyban” folytassam, amit a Regnumban végeztem. Aztán ez az évek alatt egészen kicsiszolódott. Most az a vágyam, hogy azt az Istent, akivel én találkoztam, akivel nekem jó, szeretném másoknak megmutatni.

– **Gimnáziumban papok is tanítottak. Volt-e – divatos szóval élve – „mentorod” közülük?**

– Ez érdekes... nem, nem volt ilyen. Kis mozaikokból szedegtettem össze a

Annak érdekében, hogy a lehető legjobb felhasználói élményt nyújthassuk, az MNO.hu ún. sütiket (cookie-kat) használ.

gyerekeknek, még kisiskolás koromban.

– Szüleid mit szóltak a döntésedhez? Nem szomorkodtak, hogy az Elek nevet nem viszed tovább?

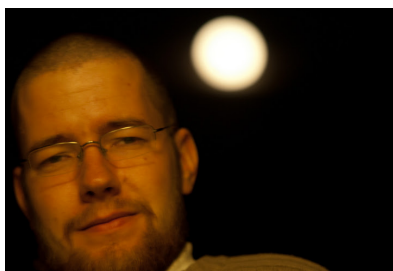
– Négyen vagyunk fiúk, így van, aki továbbvigye. Mindig nagyon támogattak, sőt ki merem jelenteni, hogy ha „félúton” visszafordulok, hogy kiszállok ebből, akkor is mellettem lettek volna. Nagyon hálás vagyok nekik ezért.

Lapozzon tovább!

---- Oldal címe ----

– Nagybátyád pap, netán kitaposta neked az utat Esztergomban?

– Van egy családi legenda, miszerint amikor ő készült Esztergomba, azt mondták az édesanyjának, hogy „Anyuka, csak azért imádkozzon, hogy el ne veszítse ott a hitét!” Figyelmeztettek engem is, de nem találkoztam olyanval, amin tényleg botránkoznom kellett volna. Alapvetően egészséges volt a környezet. Természetes, hogy nehézségek is voltak, de az előjáróink odafigyeltek ránk. Akármennyire is vallásos burokból nőttem fel, a szemináriumi rendszerességet, a napi szentmisét, a rengeteg zsolozsmázást, azt, hogy ennyire be van osztva minden, meg kellett szoknom.

– 26 éves vagy, és még nem vagy pappá szentelve, pedig gimnázium után rögtön „bekerültél”.

– Nyolcadik éve vagyok az úton. Két esztergomi év után jött három római. Közben – ahogy a papságot is – kérdezték, hogy miért nem akarok szerzetes lenni. Én pedig eltöprengtem rajta. A harmadik római évem közepére lettem biztos benne, hogy jezsuita szerzetes akarok lenni. Mint utóbb rájöttem, már 6 éves koromban volt kapcsolatom a renddel: Nemeshegyi Péter atya mesélte egy lelkigyakorlaton, hogy milyen szép a napkelte Japánban. Később meg Voltaire-nél olvastam „fiúim jezsuitákról” Imádságos

Annak érdekében, hogy a lehető legjobb felhasználói élményt nyújthassuk, az MNO.hu ún. sütiket (cookie-kat) használ.

biztos, hogy áramot használ.

– Tehát „elszippantott” a szerzetesi életforma; hogyan sikerült Esztergomban közölni, hogy nem leszel az egyházmegye papja?

– Na, ez igen nehéz volt. Már közel voltam a papszenteléshez, amikor döntöttem, hogy a jezsuiták felé veszem az irányt. Számítottak rám a főegyházmegyében, így érthetően nem volt könnyű elengedniük, de később volt egy beszélgetésem Erdő Péter bíboros úrral, és mondhatom, békében váltunk el.

– Minden kezdődött tehát előlről...

– Nagyjából. A pesti jezsuitáknál töltöttem a nulladik évet, a „jelöltség” időszakát: együtt laktunk mi, szerzetesség felé kacsintgatók, közben pedig ki-ki munkába járt vagy tanult. Én akkor dolgoztam életemben először. A Budai Irgalmasrendi Kórházban voltam betegszállító. Nagyon érdekes volt benne lenni egy nem vallásos közegben, annyiféle élettörténettel összefutni, éjszaka ügyelni, halottat szállítani. Szűk fél évig dolgoztam ott, majd a hidegkúti ökumenikus iskolában voltam úgymond oktatástechnikus. Megtanította ez az év, hogy mit jelent minden reggel munkába menni és 90 ezer forintból megélni.

– Ez a képzés a jezsuitáknál?

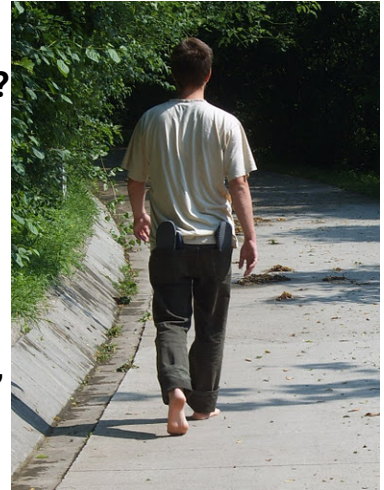
– Csak az „előtanulmány”; utána két próbaév jött. Próbára tettek minket, és mi is Istent, hogy tényleg komolyan gondoljuk-e az elhatározásunkat. Másrészt arra is szolgált ez a két év, hogy megalapozzuk tudással, gyakorlattal és lelkeséggel leendő szerzetesi életünket. Otthon hagyunk mindent: családot, barátokat, hobbiakat. Alig havonta telefonáltam és csak évente mentem haza. Közben különféle „probatiók”, konkrét próbák elé állítottak minket. Jártam a Bethesda-kórházban, segítettem a máltaiaknak a monori cigánytelepen, látogattam a csobánkai fogvatékosotthont. A nagy lelkiismeretesen átküzdöttem magamat

Annak érdekében, hogy a lehető legjobb felhasználói élményt nyújthassuk, az MNO.hu ún. sütiket (cookie-kat) használ.

mélységekbe és istenes magasságokba is.

– Melyik volt a legemlékezetesebb tapasztalatod?

– A harmincnapos lelkigyakorlaton kívül a zárándoklat: amikor egyetlen hálózásokkal, egyetlen váltás ruhával, pénz és minden egyéb eszköz nélkül elküldtek három hétre másodmagammal „kunyerálni”. Ételet, italt, szállást, mindent! Próbára tették minket, mi pedig próbára tettük Istent – és a magyarokat. És ha valaki azt gondolná, hogy ma, Magyarországon, egy ilyen vállalkozás „ártalmas az egészségre”, az olvassa el a [honlapomon](https://www.honlapomon.hu) – [elektaszlo.hu](https://www.elektaszlo.hu) – a teljes történetet: szegény, gazdag, vallásos, nem vallásos, mindenki adott. Úgy is kaptunk, hogy nem is kértünk. Volt, hogy étteremben ebédeltünk, máskor pedig EU-s élelmiszer-segélycsomagon éltünk, mert a néninél már nem volt más étel. Voltunk egy polgármester vendégei, és aludtunk pajtában meg rendelőben is. Mélyen belém égett, hogy az emberek jók. A három hét alatt mindössze egyetlen éjszaka volt, hogy szabad éjszaka alatt kellett aludnunk.

Lapozzon tovább!

--- Oldal címe ---

– Három hét minden nélkül, és ilyen örömmel beszélsz róla? Hétköznapi ember számára ez nehezen elképzelhető...

– Előtte én sem tudtam ezt elképzelni. Felejthetetlen élmény volt, de persze volt, hogy kiborultam. Még csak az ötödik napnál jártunk, amikor leültem a Balaton partjára – miután bekéredzkedtünk a strandra –, és hangosan kifakadtam, hogy nem fogom ezt még két hétig csinálni; elegendő volt már a kérésből, a kiszolgáltatottságból és a vízhólyagokból a lábamon. Nagyon „szét voltam esve”, viszont átlendítettem az, hogy már túl voltam a gimnáziumi „én meg tudom csinálni” szemléleten. Mert nem tudom megcsinálni – Istennel viszont lehetséges volt.

– Vissza a földre kicsit. Egy percig sem volt ciki a környezetekben, hogy

Annak érdekében, hogy a lehető legjobb felhasználói élményt nyújthassuk, az MNO.hu ún. sütiket (cookie-kat) használ.

voltak, hogy valaki, aki normálisnak, egészségesnek tűnik, nem idióta, elmegy papnak. Legjobban ezeket a helyeket szeretem, ahol mernek kérdezni.

– Most, hogy felbátorítottál: nem volt nehéz a lányokról lemondani?

– Nono, nem a lányokról mondtam

le. Számos lánnyal van kapcsolatom most is. Az igazán személyes, mély, intim kapcsolatról és az ehhez kapcsolódó szexualitásról mondtam le. Válaszolva a kérdésre: nem volt könnyű. Pontosabban: nem könnyű. De önmagában nem ez a legnehezebb a szerzetességben. Egészen Istennel és Istenért szeretnék élni, ezért lemondtam a birtoklásról: nem én döntök arról, hogy milyen kütyüket veszek magamnak, hogy mire spórolok, hogy hol lakom, hogy mit dolgozom. Megbeszéljük, de nem én döntök.

– Ha már a kütyük... a fotózást, mint az a honlapodról is kitűnik, nem nagyon régen kezdted komolyabban művelni. Valahogyan esetleg „szolgálatba” tudod helyezni ezt a hobbid?

– Az első képeket valóban a gimnázium elején készítettem el, még a bátyámtól örökölt filmes géppel, és nem is volt sok sikerélményem. De Rómában már komoly fényképezőgémem volt: művészkedtem, és beindult az „ipar” is. Cél csak később társult hozzá; szerettem volna és most is, ha a képek valamilyen úton-módon boldogságot vinnének másoknak.

– Jezsuitaként jó néhány éve „képződsz” már. Hogyan állsz most?

– A teljes rendi képzés legalább 10 év. Ebből megvan kettő. Az egyszerű örök fogadalmat szeptember 11-én letettem, azóta mondhatom magam jezsuitának

Annak érdekében, hogy a lehető legjobb felhasználói élményt nyújthassuk, az MNO.hu ún. sütiket (cookie-kat) használ.

Most kaptam két gyakorlati évet a miskolci jezsuita gimnáziumban, ami arra való, hogy megtanuljak az élet forгатagában is jezsuita szerzetesként megmaradni, Istennel. Talán már három év múlva felszentelhetnek pappá, de utána is lesznek próbatételek. A képzést az első két „próbaévhez” hasonló esztendő fogja zárni legszegényebbek szolgálatával, rendi dokumentumokkal, csöndes elvonulással. Így válhat belőlem „igazi” jezsuita.

– Hogy nézhet ki az életpályád a „teljes értékű” szerzetesség után? Elég nagy a paphiány.

– Igen, ennek is megfelelően eléggé sok feladat jöhet. Lehet plébániai, plébánosi munka, de az iskolai lelkészség terén is van mit csinálni. Vagy lehet valaki egyszerűen matematika-, fizikatanár, újságíró... Nagyon fontos feladat az emberek lelki kísérése és a lelkigyakorlatok vezetése is, de van munka a Jezsuita Roma Szakkollégiumban, a missziókról nem is szólva. Alapvetően engedelmességben élünk, vagyis oda megyek munkálkodni, ahová küldenek. Ez viszont közös keresésen alapszik, mert az igazán mély vágyakat Isten oltotta belénk. És ha tényleg igaz, hogy a talentumainkat, tehetségünket Istentől kaptuk, akkor ki kell őket használnunk.

szerzetes _ Elek László _ pap _ jezsuita _ SJ

BUCSY LEVENTE A szerző további cikkei »

A szerző újságíró, a Magyar Nemzet Sport rovatának állandó munkatársa.

[Levél a szerzőnek](#)

[A szerző Facebook-oldala](#)

[A szerző cikkei RSS-en](#)

Annak érdekében, hogy a lehető legjobb felhasználói élményt nyújthassuk, az MNO.hu ún. sütiket (cookie-kat) használ.

További információk [Értem](#)

X

Annak érdekében, hogy a lehető legjobb felhasználói élményt nyújthassuk, az MNO.hu ún. sütiket (cookie-kat) használ.

További információk [Értem](#)

X